

Zmizení pana Hirsche

„Tohle,“ řekl pan Taussig, „nebyl špatný případ, ale má moc velkou chybu: že se nestal v Praze. Víte, i v kriminálních věcech má mít člověk ohled na domov. Prosím vás, co nám je po nějakém případě v Palermě nebo kterých čertech? Z toho my nic nemáme. Ale když se takhle podaří nějaký takový lepší zločin v Praze, tak to mně, páni, zrovna jaksi lichotí; říkám si, teď se o nás mluví v celém světě; víte, ono to tak nějak hřeje. A pak, to dá rozum, v takovém místě, kde se vyvede slušná kriminální věc, mohou jít i obchody; ono to svědčí o větších poměrech, že jo, a budí to vůbec důvěru. Ale to se musí ten pachatel chytit.“

Já nevím, jestli se pamatujete na ten případ v Dlouhé třídě se starým Hirschem; on tam měl obchod s kůžemi, ale sem tam taky prodával perské koberce a takové ty orientální věci; víte, on měl po mnoho let nějaký kšeft v Cařihradě – však si odtamtud přinesl něco na játrech; proto byl vychrtlý jako chcíplá kočka a hnědý, jako by ho vtáhl z třísla. A tihle tepicháři z Arménie nebo ze Smyrny za ním chodili, protože se s nimi dovedl tak po zlodějsku domluvit. Oni to jsou velcí gauneři, tihle Arméni; na ty si musí dát pozor i žid. Teda ten Hirsch měl v přízemí ty kůže a odtamtud se šlo po takových točitých schůdkách do jeho kontoru; za kontorem byl jeho byt a tam seděla paní Hirschová; ona totiž byla tak tlustá, že nemohla vůbec chodit.

Tak jednou k polednímu šel jeden příručí nahoru do kontoru za panem Hirschem, jestli mají poslat kůži na úvěr nějakému Weilovi do Brna; ale pan Hirsch v kontoru nebyl. Ono to sic bylo divné, že jo, ale ten příručí si řekl, on pan Hirsch šel třeba na skok vedle k paní Hirschové. Ale za chvíli vám přišla shora služka, že

pan Hirsch má jít k obědu. Jak to, k obědu, řekl ten příručí, vždyť pan Hirsch přece je v bytě. Ale kdepak by byl v bytě, povídá služka, přece paní Hirschová sedí celý den hned vedle kontoru a neviděla ho od rána – A my, řekl ten příručí, jsme ho taky neviděli, že, pane Václav? – víte, to byl sluha. V deset hodin jsem mu donesl poštu, povídal ten příručí, a pan Hirsch měl ještě na mě hubu, že jsme měli urgovat toho Lembergra skrz ty telecí usně; od té doby nevystřčil z kontoru nos. – Ježíšmarjá, řekla ta služka, vždyť on v kontoru není; nešel on snad někam do města? – Tady skrz krám nešel, řekl ten příručí, to bychom ho museli vidět, že jo, Václave; to on snad šel skrz byt. – To není možné, povídá služka, to by ho paní Hirschová viděla! – Tak počkejte, řekl ten příručí; když jsem ho viděl, tak měl župan a na nohou trepky; jděte se podívat, jestli si vzal boty, kaloše a zimník, – víte, ono to bylo v listopadu a moc přšelo. Jestli se oblékl, povídá ten příručí, tak šel někam do města; jestli ne, tak musí být někde doma, že jo.

Teda ta služka lítla nahoru a za chvíli se vrátí celá bez sebe. Proboha, pane Hugo, povídá tomu příručímu, vždyť on pan Hirsch si nevzal boty a nic; a paní Hirschová říká, že skrz byt nemohl jít, vždyť to by musil jít skrz její pokoj! – Skrz krám taky nešel, řekl ten příručí; on vůbec dnes v krámě nebyl, jen si mě zavolal do kontoru skrz tu poštu. Václave, pojdte ho hledat! – Tak nejdřív běželi do kontoru; tam nebyl žádný nepořádek, jen pár těch srolovaných koberců v koutě, a na stole byl ještě nedopsaný dopis na toho Lembergra; a nad stolem hořelo plynové světlo. – Tak to už je jisté, řekl ten Hugo, že pan Hirsch nikam nešel; kdyby někam šel, tak by přece zhasl lampu, že jo. To on musí být někde v bytě. – Tak vám prohledali celý byt, ale nikde nic. Paní Hirschová začala na tom svém fotelu usedavě plakat; ono to vypadalo, říkal potom ten Hugo, jako by se tam třásla taková hromada sulcu. Paní Hirschová, řekl ten Hugo – to máte zvláštní, jak takový mladý žid rázem přijde k rozumu, když to musí být –, paní Hirschová, neplačte; on pan Hirsch nikam neutek, vždyť kůže teď jdou a krom toho neinkasoval žádné pohledávky, že jo; on pan šéf někde musí být. Kdyby se nenašel do večera, tak o tom řekneme na policii, ale dřív ne; to víte, paní Hirschová, taková nápadná věc nedělá závodu dobře.